

Revenirea lui David la tron

- 18:1-20:26 -

Autorul construiește pe fuga lui David din Ierusalim o frumoasă paradigmă mesianică. Este o mare revoltă împotriva Unsului Domnului, care este trădat de cei mai apropiați oameni din jurul lui. Iată că sfetnicul său în care se încredea și chiar fiul au ridicat călcâiul împotriva lui. Puterile întunericului s-au dezlănțuit, și cel rău își are trimișii săi pentru a-l descuraja pe David. Șarpele cel vechi vorbește prin Șimei pentru a-l arunca pe David în groapa disperării. David iese din Ierusalim cu prietenii săi, urcă pe dealul măslinilor și trece pâraul Chedron. El se încrede în Domnul și acceptă cu cea mai mare demnitate pedeapsa pe care Dumnezeu a îngăduit-o în viața lui. Durerea îi sfășie sufletul, căci chiar fiul său, ieșit din el vrea să îl omoare, și cei cărora le-a făcut bine îl urăsc. Poporul Israel pe care l-a salvat din mâna Filistenilor și pe care l-a înălțat printre popoare s-a răsculat împotriva lui. Dar chiar dacă fost respins de ai săi, o rămășiță din Israel și mulți dintre Neamuri i se arată credincioși și devotați. Este foarte interesant să subliniem că autorul insistă pe faptul că mulți din cei care au plecat cu el sau l-au ajutat au fost dintre neamuri. Paradigma mesianică este evidentă. Isus, fiul lui David, Unsul Domnului avea să ia cină la ai săi pentru a-i mântui și pentru a le face bine. Dar El avea să fie respins de ai săi și trădat de cei mai apropiați. Iuda, ucenicul Său, avea să îl vândă. Isus avea să treacă pâraul Chedon împreună cu ucenicii lui exact înainte de a se dezlănțui ura lui Israel împotriva lui. El însuși spune: *„Dar acesta este ceasul vostru și puterea întunericului.”* Petru, ca Abișai de altă dată scoate sabia pentru a-l apăra pe Isus, dar acesta îl oprește. Ne aducem aminte de David care l-a oprit pe Abișai să îl omoare pe Șimei. Isus, cu cea mai mare demnitate îi spune lui Petru: *„Bagă-ți sabia în teacă. Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat tatăl să îl beau?”*. La fel ca David, Isus este ancorat în planul vizibil și îl vede pe Tatăl în spatele tuturor acestor evenimente. El este un actor conștient care se smerește în fața voii lui Dumnezeu. Isus este gata să bea paharul judecății lui Dumnezeu, dar El nu își pierde speranța. La fel ca David, el are nădejdea că va vedea din nou Fața Domnului, că suferința se va sfârși, că Domnul îi va face bine și îi va face dreptate. Spre deosebire de David însă, care culegea ce a semănat, Isus sorbea paharul judecății lui Dumnezeu în locul nostru, în locul celor ce au păcătuit, și chiar în locul lui David, cel care fusese iertat în baza jertfei lui Isus Hristos. Cu toate acestea. Duhul lui Șimei glăsuiește prin trecătorii care îi spun: *„Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu se poate mântui! Dacă este El, împăratul lui Israel, să Se pogoare acum de pe cruce, și vom crede în El! S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu dacă îl iubește. Căci a zis: „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu.”* Chiar tâlharul de pe cruce Îl batjocorește și Îl descurajează. Dacă fiul lui David se răsculase împotriva sa, acum creatura se răscula împotriva Creatorului și-L batjocorea pe chiar Cel ce le dăduse viață. Spre deosebire de David Isus rămâne singur. Ucenicii Lui îl părăsesc și fug. Spre deosebire de David, Isus este dat în mâna păcătoșilor care au făcut ce au vrut cu El.

Este fascinant faptul că autoul construiește din tabloul pedepsirii lui David o paradigmă pentru răstignirea lui Mesia. Înțelegem că într-adevăr, David era iertat și alb ca neaua înaintea lui Dumnezeu, dacă Dumnezeu ne îndreaptă ochii prin demnitatea Sa în fața pedepsei, spre demnitatea Fiului lui Dumnezeu în fața paharului pe care i-l dă Tatăl. David știa de multă vreme că va sosi un ceas al judecării asupra lui. Când acesta vine, David se smerește și acceptă voia Tatălui. Nici Isus nu este luat prin surprindere de ceasul întunericii. El știa că acesta avea să vină. Și când vine, rostește cu mare credincioșie: „*Facă-Se nu voia Mea, ci voia Ta!*”. Dacă David a fost însă multă vreme orb și pasiv înaintea uneltirilor fiului său, Isus a fost de la început conștient de uneltirea mai marilor lui Israel. El nu a fugit și nici nu a încercat să scape, ci s-a dus spre cruce de bună voie, s-a dus asemenea unui miel către tăiere.

Revenim în 2 Samuel cap. 18. Are loc bătălia între armata lui David și armata lui Absalom. Dumnezeu îi face dreptate lui David, și cei care s-au răscolat împotriva Unsului Domnului sunt pedepsiți și făcuți de rușine. David ascultă sfatul oamenilor săi și nu participă la bătălie. Acest lucru se întâmplă și din pricina faptului că Domnul vroia să îl nimicească pe Absalom. Înaintea bătăliei David pare mai preocupat de salvarea vieții lui Absalom decât de victorie. Vom spune că un tată rămâne tată, și acest lucru este adevărat și normal. Dar dincolo de acestea, există o dreptate a lui Dumnezeu care trebuia împlinită. David nu era doar tată, ci și agentul dreptății lui Dumnezeu pe pământ. Prezența lui pe câmpul de luptă ar fi făcut mai dificilă uciderea lui Absalom. Absalom, în mod sugestiv, își prinde capul de un copac și rămâne atârnat între cer și pământ. Ne aducem aminte că Absalom era cel mai frumos bărbat din Israel și că părul său era foarte laudat și admirat. Dar iată că acum tocmai podoaba frumuseții sale îl duce la pieire. Mesajul simbolic este clar: frumusețea sa l-a dus la pieire. El și-a însușit darurile primite de la Creator și inima s-a îngâmfat. A mers pe calea mândriei și s-a răscolat împotriva tatălui său. Domnul a hotărât acum nimicirea lui, și chiar dacă cei din popor au ezitat să îl omoare pe Absalom, Ioab nu a avut nici cea mai mică ezitare. Uciderea lui Absalom era necesară pentru a pune capăt războiului. Le fel cum moartea lui David ar fi risipit pe slujitorii acestuia, moartea lui Absalom a risipit armata răzvrătiților. Imediat după uciderea lui Absalom, Ioab a sunat din trâmbița oprirea urmării oștii lui Israel, și a pus astfel capăt vărsării de sânge. Ioab nu sfidat dorința lui David ca Absalom să fie cruțat din pricina fricii de Domnul sau din pricina dorinței de a împlini judecata lui Dumnezeu. A fost pur și simplu o decizie strategică de a pune capăt războiului și răscoalei. Asupra trupului lui Absalom se ridică o mare grămadă de pietre. Acest lucru ne aduce aminte de sfârșitul lui Acan. Iată că cel mai frumos bărbat din Israel, cel care putea fi succesorul lui David la tron, rămâne în memoria poporului ca cel judecat de Domnul, ca un simbol al nimicirii, la fel ca și Acan de altă dată. Este interesant că autorul menționează că pe când Absalom trăia și nu avea copii, și-a ridicat un stâlp, căci el zicea: „*Ca să se poată păstra aducerea aminte numelui meu.*” Cap. 14 ne spune că Absalom avea copii. Deci, el a făcut stâlpul înainte de a avea copii, când încă era foarte tânăr. Acest lucru ne arată grija sa obsesivă pentru numele lui. Ce tânăr, care are viața înainte, se îngrijorează că va muri și că va fi uitat de popor. Decizia lui Absalom de a-și ridica un stâlp încă de tânăr ilustrează spiritul afirmării de sine în care a trăit toată viața. La fel ca urmașii lui Cain, el a căutat să își facă un nume prin propriile eforturi și fără să îl implice pe Domnul, fără să Îl lase pe Domnul să îi facă un nume. În mod paradoxal,

Absalom a rămas în memoria lui Israel și apoi în memoria neamurilor, dar nu din pricina stâlpului sau copiilor lui, ci din pricina păcatului lui. A rămas ca un simbol al pedepsei pe care o va primi cel care se răzvrătește împotriva părinților lui și împotriva autorităților așezate de Domnul. Mare atenție la duhul lui Absalom. Cei plini de daruri, vor fi curțați de duhul lui Absalom, vor fi ispitiți să disprețuiască autoritățile puse de Domnul în viața lor și să se răzvrătească. Însă dacă vor alege calea afirmării de sine, mândria lor le va aduce căderea.

Este interesant modul în care Domnul l-a folosit pe Ioab pentru nimicirea lui Absalom și pentru a pune capăt războiului. Cei din popor nu ar fi îndrăznit să-l omoare pe Absalom din pricina poruncii date de David cu privire la Absalom. Ioab are curajul să treacă peste dorința împăratului și să facă ce trebuia făcut în acest context. Când privesc la Ioab, îmi dau seama că a fost un om foarte puternic, un lider cu mult curaj și cu multe daruri. Cu toate acestea, el nu și-a deschis inima către Domnul și deși a stat atât de mult în preajma lui David el nu a descoperit frica de Domnul și bucuria care vine din relația cu El. El a fost devotat lui David, dar a trăit după principiile sale și nu după poruncile Domnului. Este așa de trist că lideri cu daruri minunate se lasă conduși de propria inima și nu de Domnul. Faptul că Domnul se folosește de Ioab nu înseamnă faptul că el este plăcut Domnului. El este doar un actor inconștient în marea dramă a umanității și nu va primi răsplată din partea Domnului, căci deși a jucat în piesa Lui, a făcut-o cu inima străină de inima lui Dumnezeu.

A doua parte a capitolului 18 conține un tablou ciudat cu cei doi soli care fug la David pentru a-i da vestea victoriei. Și ne întrebăm: ce rol are acest tablou, de ce insistă autorul așa de mult pe modul în care a ajuns această veste la David, ce putem învăța din acest tablou? Ioab îl cunoștea pe David și este conștient că această veste nu va fi una cu folos. Era o mare onoare să fii primul care aduce o veste bună împăratului. Deveni ai un apropiat de al lui, te puteai bucura de multe privilegii după aceea. Nu este de mirare că Ahimaat, fiul lui Țadoc, îi cere voie lui Ioab să aducă vestea împăratului. Ioab, pentru a-i face un bine, nu-l lasă știind că vestea morții lui Absalom va aduce multă întristare în inima împăratului. Dar Ahimaat insistă și este mai șiret decât și-ar fi închipuit Ioab. El fuge înaintea lui Cuși și ajunge la împărat, dar îi dă doar vestea biruinței și îl minte pe David cu privire la Absalom, spunându-i că nu știe ce s-a întâmplat cu Absalom. Ahimaat și Cuși ilustrează două tipuri de persoane. Cuși este tipul naiv, care nu înțelege că vestea va aduce întristare în inima împăratului. Ioab profită de naivitatea lui și îl trimite cu această veste către David, iar Cuși, dornic de afirmare și promovare, o vede ca pe o mare onoare: „*Cuși s-a închinat înaintea lui Ioab și a dat fuga.*” Ahimaat este tipul inteligent și abil care știe să profite din situații și să selecteze doar ce îi este de folos lui. A aduce o veste rea pentru cineva, nu este un lucru ușor. Necesită mult curaj, multă înțelepciune. Ahimaat evită această slujbă. Cuși este naiv și o acceptă fără să înțeleagă semnificația veștii pentru inima împăratului. Din acest pasaj pot învăța să nu fiu ca și Cuși, să nu fiu naiv și să las ca alții să profite de mine și să mă împingă în situații dificile. Când cineva îți stimulează mândria și apoi îți face o ofertă întrebă-te bine de ce procedeează astfel: vrea cu adevărat să mă promoveze sau promovarea ascunde de fapt soluționarea unor probleme delicate prin mine? Învăț să nu fiu nici ca și Ahimaat – nu îl onorează pe Domnul să fii oportunist și laș. Vestea morții lui Absalom era vestea împlinirii judecării divine. Era o veste bună indiferent de reacția împăratului. Ea trebuie vestită cu curaj și demnitate. Lui

Dumnezeu nu îi este rușine de revărsarea judecății Sale. De ce ne-ar fi rușine nouă de ea? Nu vreau nici să fiu ca Ioab și să profit de naivitatea unora împingându-i în situații dificile pentru a-mi rezolva propriile treburi și fără să îi informez de dificultățile cu care se vor confrunta. Ioab se putea duce el însuși cu vestea. Și poate ar fi fost mult mai bine așa, poate l-ar fi ajutat de prima dată pe David să își depășească durerea. Într-adevăr, când David începe să îl jelească în văzul tuturor pe Absalom, nici Ahimaaț, nici Cuși, nici altcineva nu îndrăznesc să îl confrunte. Și David ar fi avut mare nevoie de o confruntare în acest context.

Cum se explică jalea împăratului pentru Absalom? Ne gândim imediat la inima de tată a lui David. Totuși, Absalom a încercat să îl omoare pe David și s-a culcat cu nevestele lui. Este posibil ca David să se fi și simțit vinovat față de păcatele lui Absalom. El știa că nu i-a fost un model, și că toată nenorocirea a început cu păcatul cu Bat-Șeba. Poate așa se explică vorbele: „*cum de nu am murit eu în locul tău, fiul meu Absalom!*”. Nu contest faptul că David, ca tată, avea dreptul să simtă durere și să plângă. Dar o putea face în ascuns și pentru o vreme. David era și împărat, și era și agentul dreptății lui Dumnezeu pe pământ. Ca împărat trebuie să încurajeze inima slujitorilor săi și să fie preocupat de restabilirea ordinii în Israel. David însă se dovedește din nou plin de slăbiciune, se lasă doborât de durere și probabil și vinovăție, și abdică de la rolul de împărat și agent al judecății lui Dumnezeu. Acest lucru transformă victoria și sărbătoarea în întristare. Oștenii se simt rușinați și intră în cetate pe furiș. David este nerecunoscător pentru cei ce l-au salvat cu prețul vieții lor și nu mai are în vedere binele împărăției.

Stau și mă gândesc cât de mare era durerea inimii lui David. Stau și mă gândesc la faptul că David a experimentat cele mai mari dureri prin care poate trece cineva. Să vezi cum fiul tău îți violează fiica, cum fiul tău îți omoară pe celălalt fiu, cum fiul tău se răscoală împotriva ta, vrea să te omoare fără milă și se culcă cu nevestele tale în fața Israelului întreg, și apoi cum în cele din urmă moare sub judecata aspră a lui Dumnezeu și sufletul lui este pierdut pentru totdeauna, să fii trădat de cei mai apropiați prieteni, și poporul pe care l-ai salvat altădată să se ridice împotriva ta. Și în tot acest timp să știi că tu, prin păcatul tău, ai deschis poarta răului în familia și împărăția ta. Mă gândesc la David, cum era singur în urmă, plângându-l pe Absalom, copleșit de durere și vinovăție, și regret deopotrivă. Mă gândesc ce era atunci în mintea lui David, cum îi veneau în minte scenele păcatului cu Bat-Șeba și cu Urie, cum era zdrobit de regret și cum se întreba: cum de am putut eu nesocoti pe Domnul și alege calea neascultării, de ce am ales să disprețuiesc Cuvântul Domnului când aveam de toate și nu îmi lipsea nimic? Începutul capitolului 19 marchează apogeul pedepsei și durerii din inima lui David. Dar David nu doar că este zdrobit de durere, dar este și slab. El nu poate face față durerii și sentimentelor care îl copleșesc și abdică de la rolul de lider primit din partea lui Dumnezeu. A fi lider presupune și momente minunate de satisfacție și împlinire, dar și momente dificile. Nu poți alege să fii lider doar în momentele frumoase din lucrare și să renunți la funcție în momentele dificile din lucrare. Trebuie să fii credincios statutului de lider și să rămâi acolo, și la bine și la rău, ca într-o căsnicie. David abdică, și uită că este împărat. În acele momente David ar fi vrut să fie doar tată, dar era și împărat și avea mari responsabilități înaintea lui Dumnezeu față de slujitorii lui și față de împărăție. David nu mai este cel de altădată, care deși îl plânge pe Ionatan, nu se lasă copleșit de durere ci continuă să

joace rolul de lider pe care i l-a dat Domnul. David este slab, și slăbiciunea lui mă înfioară. Îmi aduce din nou aminte de consecințele păcatului din viața lui, din personalitatea lui. Cum se explică această slăbiciune? David este copleșit de durere. Pe de o parte se gândește la faptul că sufletul lui Absalom este pierdut pentru totdeauna, pe de altă parte se simte vinovat și responsabil pentru acest lucru și spune: „*Cum de nu am murit eu în locul fiului meu Absalom!*”. Dar dreptatea lui Dumnezeu îi putea veni în ajutor. Moartea lui Absalom era un act al judecății divine. David trebuia să se smerească în fața revărsării dreptății lui Dumnezeu chiar dacă era fiul lui. Apoi, deși păcatul lui David a deschis un izvor al morții în casa lui, aceasta nu înseamnă că Absalom nu era responsabil de situația în care a ajuns. Absalom nu era o victimă a păcatelor tatălui său, ci era un om cu liber arbitru care a ales să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și împotriva tatălui său. De multe ori avem și noi o parte de vină față de păcatele celor apropiați nouă, dar marea întrebare este: până unde ne asumăm această responsabilitate? Nu o putem nega, dar nici nu putem să ne asumăm întreaga responsabilitate. Fiecare va muri pentru păcatul lui, spune profetul. Dumnezeu rămâne drept și îl nimicește pe Absalom pentru că era deplin responsabil de situația în care a ajuns. Dacă David ar fi avut perspectiva dreptății lui Dumnezeu, ar fi putut face față mai bine situației. Dar la David observ mereu după păcatul lui cu Bat-Șeba același dezechilibru între îndurare și dreptate, între har și luare de atitudine. În mintea sa, păcatul i-a distorsionat imaginea despre Dumnezeu, și a pierdut mai ales perspectiva dreptății și sfințeniei lui Dumnezeu. Legea spunea:

„Dacă fratele tău, fiul mamei tale, sau fiul tău, sau fiica ta, sau nevasta care se odihnește la sânul tău, sau prietenul tău pe care îl iubești ca pe tine însuși, te ațâță în taină zicând: „Haidem, să slujim altor dumnezei!” – dumnezei pe care nici tu, nici părinții tăi nu i-ați cunoscut, dintre dumnezeii popoarelor care vă înconjoară, lângă tine, sau departe de tine, de la o margine a pământului la cealaltă – să nu te învoiești și să nu-l ascuți, să nu arunci spre el o privire de milă, să nu-l cruți, și să nu-l ascunzi. Ci să-l omori, întâi mâna ta să ridice asupra lui ca să-l omoare, și apoi mâna întregului popor; să-l ucizi cu pietre, și să moară, pentru că a căutat să te abată de la Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să se facă așa, pentru ca tot Israelul să audă și să se teamă, și să nu se mai săvârșească o faptă așa de nelegiuită în mijlocul tău.” (Deut.13:6-11).

Tot în Deuteronom găsim următorul pasaj despre fiii neascultători:

„Dacă un om are un fiu neascultător și îndărătnic, care n-ascultă nici glasul tatălui său, nici glasul mamei sale, și nu-i ascultă nici chiar după ce l-au pedepsit, tatăl și mama să-l ia, și să-l ducă la bătrânii cetății lui, și la poarta locului în care locuiește. Să spună bătrânilor cetății lui: „Iată, fiul nostru este neascultător și îndărătnic, n-ascultă de glasul nostru, și este lacom și bețiv.” Și toți oamenii din cetatea lui să-lucidă cu pietre și să moară.

Astfel, să curăți răul din mijlocul tău, pentru ca tot Israelul să audă și să se teamă.” (Deut.21:18-21).

Nu este la întâmplare că Absalom a fost îngropat sub un mare morman de pietre, ca imaginea judecății lui Dumnezeu față de fiii rebeli și neascultător de părinți. David nu are însă clară imaginea dreptății lui Dumnezeu și are prea multă milă față de Absalom. În Exod ne aducem aminte cum, după păcatul cu vițelul de aur la inițiativa lui Moise, cei din Levi își omoară rudele care nu vroiau să-l urmeze pe Domnul. Și mai târziu Moise scrie despre ei în binecuvântarea sa: *„despre Levi a zis: „Tumim și Urim au fost încredințate bărbatului sfânt, pe care l-ai ispitit la Masa și cu care te-ai certat la apele Meriba. Levi a zis despre tatăl și mama sa: Nu i-am văzut!” Și despre frații lui: „Nu vă cunosc!” Iar de copii n-a vrut să mai știe.” Căci ei păzesc Cuvântul Tău și țin legământul Tău.”* (Deut. 33:8-9).

În Lev.10 vedem cum lui Aaron i-au murit doi fii într-o clipă arși de focul Domnului pentru că au sfidat sfințenia lui Dumnezeu. Aaron suferă și nu mănâncă din jertfă, dar nu renunță la funcția de mare preot și continuă să îl slujească pe Domnul la Cortul Întâlnirii. David nu are clară această perspectivă a dreptății lui Dumnezeu și a demnității omului înaintea judecății divine. Dar procesul prin care îl trece Domnul are tocmai scopul vindecării, scopul refacerii unei imagini corecte despre Dumnezeu în care dreptatea și îndurarea sa se află în armonie desăvârșită. Ioab îl trezește pe David, îl confruntă pe David și îi pune în față consecințele comportamentului său. Și este frumos că David primește mustrarea și ia decizia de a ieși din această jale și de a vorbi poporului după placul inimii lui. A fost o decizie așa de grea pentru David. S-a frânt în două cred, dar tocmai această frângere avea menirea să readucă în inima sa echilibru între dreptate și îndurare, între judecată și har.

Capitolul 19 ne pune înaintea noastră mai multe decizii pe care le ia David după moartea lui Absalom și cu scopul refacerii împărăției. Vom analiza cu atenție fiecare decizie în parte. Prima decizie este să iasă din stare de jale și să se arate poporului. Este o decizie minunată care ne dă speranța să visăm că David își revine că revine la statura pe care o avea altădată. A doua decizie este să înmoaie inima lui Iuda și să îi ofere lui Amasa funcția de conducător al armatei pentru totdeauna. Este o decizie controversată. Dacă analizăm cu atenție vom observă că celelalte seminții și nu Iuda s-au gândit mai întâi la întoarcerea împăratului. Cu toate acestea, David nu trimite soli la toate semințiile, ci doar la Iuda, care părea să ezite cel mai mult. Iuda era de fapt capul răscoalei. Absalom, Amasa erau din Iuda, iar răscoala începuse la Hebron, care era în Iuda. David le spuse celor din Iuda: *„Voi sunteți frații mei, sunteți os din oasele mele și carne din carnea mea.”* O expresie similară o folosesc cele 11 seminții când vin la David în cap. 4 și-i cer să fie împărat. După aceasta, David cucerește Ierusalimul (care era în eniamin și nu în Iuda) cu ajutorul tuturor celor 12 seminții și își mută capitala acolo. David era preocupat atunci de unitatea împărăției sale, cum am comentat când am studiat cap. 4. dar acum David pare lipsit de înțelepciune și prin decizia sa stârnește invidia celor 11 seminții, și le dă prilej acestora să se simte nedreptățite. La finalul cap. 19 autorul ne prezintă disputa dintre cele 11 seminții, împărat și Iuda. David ar fi putut evita această dispută trimițând soli la toate semințiile pentru a-l primi înapoi ca împărat. Dar

David pentru a obține reconcilierea cu Iuda, capul răscoalei, îi stimulează orgoliul: „*Pentru ce ați fi voi cei din urmă pentru întoarcerea împăratului?*”. Perspectiva de a fi primii care îl primesc pe împărat, de a fi deasupra celor 11 seminții, îi atrage foarte mult. La fel de mult este atras și Amasa de oferta lui David. David manipulează cu inteligență dar este nedrept. Iuda nu merita o asemenea onoare, și nici Amasa. Așa că David vroia să îl schimbe pe Ioab, oare nu trebuia să pună în locul lui pe unii din cei care i-au fost credincioși până la moarte și și-au riscat viața pentru el? Itai din Gat ar fi fost o alegere bună și dreaptă. David însă încalcă principiile dreptății și manipulează pe cei din Iuda pentru a reface împărăția. Decizia sa nu a fost una binecuvântată de Domnul. Iată că apare invidie și ceartă între semințiile lui Israel. Și când David este întreat cu privire la decizia lui de a merge mai întâi la Iuda, deși Israel se gândise mai întâi la întoarcerea împăratului, el tace. (vezi sfârșitul cap. 19). Șeba profită de tăcerea lui David și de dezbinarea din popor, și atrage după el cele 11 seminții ale lui Israel. Și apoi Amasa este omorât mișelește de Ioab, care nu dorea să renunțe la funcția sa. Iată consecințele încercării lui David de a reface unitatea împărăției prin manipulare și compromis. Da, cuvântul cheie al capitolului 19 este compromisul. David evită în mod sistematic luarea de atitudine, confruntarea celor care s-au răsculat și pedepsirea lor. David îl iartă pe Șimei prea repede. La sfârșitul vieții David regretă acest lucru și-i spune lui Solomon să se poarte cu înțelepciune cu el. Solomon nu îl omoară din prima, căci David îi jurase că nu-l va omorî. Dar îi dă interdicția de a nu părăsi Ierusalimul. Șimei încalcă interdicția și Solomon îl omoară. David putea proceda la fel, nu să-l omoare din prima, dar să îl pedepsească într-un fel. Dar David îl iartă pe Șimei prea ușor. Și când spun iartă nu mă refer la ce era în inima lui față de Șimei, ci la responsabilitatea lui David ca împărat. David era agentul dreptății lui Dumnezeu pe pământ și era responsabil de curăția împărăției lui. Țiba este și el cu Șimei. Și acum îmi dau seama că, de fapt, Țiba l-a mințit pe David în cap. 16 și l-a denigrat pe Mefiboșet. Faptul că Țiba era cu Șimei este un bun argument ca să înțelegem de fapt cine era Țiba. Și apoi, versetul 24 din cap.19 ne descoperă atitudinea lui Mefiboșet față de plecarea împăratului: „*Mefiboșet, fiul lui Saul, s-a pogorât și el înaintea împăratului. Nu-și îngrijise nici picioarele, nici barba, nici nu-și spălase hainele din ziua când plecase împăratul până în ziua când se întorcea în pace.*” Este clar că Mefiboșet era de partea lui David. Altfel, de ce să procedeze așa? Atunci, cum se explică faptul că Țiba i-a adus daruri lui David în cap.16? Țiba era un oportunist foarte inteligent. El a înțeles că venirea lui Absalom la tron nu-i putea aduce multe avantaje, dar reîntoarcerea lui David la tron ar fi putut însemna un prilej de a-și mări averea. Se pare că Țiba a analizat cu atenție răscoala lui Absalom și verdictul său a fost: nu va dăinui și David se va întoarce. Ce aş putea câștiga din aceste răsturnări de situații? Țiba a jucat la bursă și a jucat bine. El l-a denigrat pe Mefiboșet și a pariat pe David, și câștigat. Dar în spatele oportunismului său era cel rău care vroia să-l descurajeze pe David. David fusese trădat de mulți. În acest context, putea fi ușor amăgit că și unii prieteni adevărați l-ar fi trădat. David cade în capcană și mai adaugă la durerile inimii sale și pe aceea a trădării lui Mefiboșet. Dar era o durere bazată pe o minciună. El ar fi trebuit să verifice spusele lui Țiba. Mare atenție la veștile pe care le primim de la alții, să nu fim creduli. Ne putem consuma și împovăra pentru nimic. Cel înțelept nu reacționează decât după ce verifică cu atenție vestea și ascultă ambele părți. David era într-o situație dificilă, într-o mare încercare și a căzut în capcana întinsă de Țiba.

Mefiboșet se înfățișează și el înaintea împăratului și se apără în fața denigrărilor lui Țiba. Dar David are o reacție ciudată: „*ce vorbești atâta? Tu și Țiba veți împărți pământurile.*” David nu prea pare preocupat să afle adevărul și să pedepsească pe cineva. Expresia. „*Ce tot vorbești atâta?*” nu îl onorează pe David ca și judecător și agent al dreptății lui Dumnezeu pe pământ. Poate David era foarte ocupat și preocupat pentru refacerea împărăției în acele momente. Însă nimeni nu-l împiedica să amâne soluționarea acestui conflict, și să-l analizeze mai bine mai târziu. Este foarte posibil să fi putut găsi suficienți martori care să scoată la iveală minciunile lui Țiba. Dar David oferă un răspuns superficial și o soluție de compromis: „*Tu și Țiba veți împărți pământurile!*” A fost o nedreptate: denigratorul a fost răsplătit, iar cel denigrat pedepsit. Descoperim din nou la David acea slăbiciune de a lua atitudine și de a împlini judecata lui Dumnezeu în Israel.

Următorul tablou ne prezintă bunătatea lui David față de Barzilai. David nu uită să fie recunoscător față de cei care l-au ajutat. Avea acest obicei din tinerețe. Ne aducem aminte de cap. 30 din 1 Samuel când David dă daruri din prada de la Amaleciți tuturor celor ce l-au ajutat atunci când se ascundea de Saul. David este plin de bunătate față de Barzilai. David nu are probleme în a fi bun, dar se pare că problema lui era că era prea bun, mai bun decât Dumnezeu însuși. Păcatul cu Bat-Șeba a produs acest dezechilibru în personalitatea lui. Dreptatea și sfințenia lui Dumnezeu au fost umbrite în mintea lui, și apoi, propriile păcate îi diminuau capacitatea de a mai lua atitudine față de păcatele altora. Simțindu-se cu musca pe căciulă, cum se spune, nu prea mai avea tărie să îi confrunte pe cei din jur. Dar pentru un lider, este fundamental să poată confrunta pe cei din jur și să poată lua atitudine. David încă șchioapătă la acest capitol în 2 Samuel 19. Dar în tabloul cu bunătatea lui David față de Barzilai strălucește Barzilai. El este un exemplu pentru promovarea și valorizarea tinerei generații. Câți oameni îmbătrânesc în anumite funcții, și nu se dau de acolo nici în ruptul capului, chiar dacă unii mai tineri ar putea obține rezultate mai bune. Sunt de-a dreptul respingătoare egoismul și lăcomia unor persoane în vârstă care se gândesc doar la ei, și nu au în vedere promovarea tinerei generații. Poate mulți în locul lui Barzilai ar fi văzut ca pe o mare oportunitate să ajungă la curtea împăratului și să se bucure de belșugul de acolo. Dar Barzilai nu trăia doar pentru sine și nu trăia pentru a mânca. El privea spre viitor, spre binele împărăției lui Israel. Își recunoștea cu smerenie limitele aduse de bătrânețe și avea în vedere binele împărăției pe termen lung. Binele împărăției avea să fie înfăptuit de cei ce erau atunci tineri și în putere. Ei trebuiau formați și promovați. Astfel, Barzilai respinge cu politețe oferta împăratului și-l împinge la înaintare pe Chimham. Ce frumos este gestul lui Barzilai.

În cap. 19 David ia niște decizii controversate: chemarea mai întâi a celor din Iuda, oferta pe care i-o face lui Amasa. Pentru a nu ne îndoii de faptul că aceste decizii nu au fost înțelepte, autorul ne relatează la sfârșitul capitolului 10 și în cap.20 consecințele acestor decizii. Decizia lui David de a-i chema mai întâi pe cei din Iuda, în situația în care Iuda era capul răscoalei, iar cele 11 seminții au dorit primele întoarcerea împăratului, le face pe acestea să se simtă nedreptățite, și să fie geloase pe Iuda. David tace în fața disputelor dintre seminții, iar Șeba profită de tăcerea împăratului și cheamă cele 11 seminții după el. Apoi, în cap. 20, Ioab îl omoară mișelește pe Amasa. Iată consecințele încercării lui David de a reface unitatea împărăției prin manipulare și diplomație lipsită de moralitate. David este din nou

inconsecvent față de principiile dreptății lui Dumnezeu. În respect față de dreptatea lui Dumnezeu, Amasa nu trebuia promovată ca și conducător al armatei, imediat după ce a fost conducător al armatei rebele. Iuda nu trebuie favorizată ca și seminție față de celelalte 11, și aceasta cu cât mai mult cu cât Iuda fusese capul răscoalei. Ne aducem aminte de radiografierea pe care i-a făcut-o Ioab lui David: „*Tu iubești pe cei ce te urăsc și urăști pe cei ce te iubesc!*”. David evită confruntarea celor ce au greșit: evită confruntarea lui Iuda și a lui Amasa, evită confruntarea lui Șimei și a lui Țiba, și în primă fază evită confruntarea lui Șeba. Dar în același timp oferă privilegii nemeritate lui Iuda, lui Amasa și lui Țiba, și îi nedreptățește pe cei ce i-au fost credincioși cum ar fi Mefiboșet și căpeteniile oștirii care ar fi meritat mai mult ca Amasa să ocupe locul lui Ioab.

Este interesant să observăm și cât de schimbător este poporul. Poporul era de partea lui David, apoi trece de partea lui Absalom. Apoi, trece din nou de partea lui David, și foarte repede îl urmează pe Șeba, ca în cele din urmă să revină spre David. Nu-ți pune încrederea în mulțime și în slava adusă de ea. Mulțimea este nespun de schimbătoare. Trebuie însă să menționăm faptul că aceste schimbări repetate și această instabilitate se datorează și slăbiciunilor lui David. Stabilitatea mulțimii este prin definiție fragilă. Dar este și mai fragilă, dacă liderul ei este ezitant și slab. Dacă David l-ar fi confruntat la timp pe Absalom, pe Iuda și pe Șeba, mulțimea nu ar fi ezitat atât de mult să-l urmeze. David încă șchioapătă după păcatul cu Bat-Șeba.

Capitolul 20 evidențiază din nou lipsa de caracter a lui Ioab. Amasa a devenit peste noapte rivalul său. Ioab își iubea mult poziția sa. De fapt, poziția sa oferea sens vieții sale. El nu se putea împăca cu gândul că altcineva îi va lua locul. Și apoi, de fapt, devotamentul său față de David avea la bază și acest gând: câtă vreme David va fi împărat, eu îmi voi păstra cu siguranță funcția. Ioab îl omoară mișelește pe Amasa, care era rudă cu el. Ioab nu ezită să-i distrugă pe cei care-i amenință funcția. El nu are nici muștrări de cuget. Este atât de firesc, încât de întrebă: cum este posibil să stai toată viața ta lângă David, și totuși să nu înțelegi frica de Domnul? Această secțiune este plină de personaje pline de daruri dar lipsite de caracter. Domnul ne arată prin ele tragediile la care se ajunge atunci când darul o ia înaintea caracterului. Ioab este un lider neînfricat și un strateg militar strălucit. El are curajul să-l confrunte chiar și pe împărat și are un rol cheie în înăbușirea răscoalei lui Absalom. Cu toate acestea, el își pune darul în slujba afirmării de sine, și nu în slujba lui Dumnezeu. El este respingător de firesc. Își bate joc de Cuși și-i pune pe alții să suporte consecințele propriilor acțiuni. Pe de altă parte, își omoară ruda, pe Amasa, cu sânge rece, și cu mare mișelie. Măcar dacă ar fi avut o luptă dreaptă. Dar Ioab pare a fi fără nici un principiu, fără nici un scrupul, fără demnitate. Când este vorba să-și apere funcția este în stare de orice. Și Absalom este plin de daruri: frumos, inteligent, perseverent, ambițios, plin de farmec, cu abilități de lider și de relaționare de invidiat. Cu toate acestea, darurile sale îl duc la pierzare. El se crede mai bun decât tatăl său și se revoltă împotriva autorității puse de Însuși Dumnezeu. Ahimaat este curajos, abil, inteligent și cu abilități sportive deosebite. El aleargă însă pentru propriile interese și nu pentru slava lui Dumnezeu. Între aceste personaje, apare și David, care deși plin de slăbiciuni și cu decizii îndoielnice, este singurul care privește spre ceruri. Dumnezeu nu se lasă impresionat de darurile celor din jurul lui David, care uneori îl eclipsează prin daruri

chiar pe David, ci privește cu atenție spre inima lui David, care îl caută pe Domnul, care tânjește din mijlocul slăbiciunilor spre sfânta părășie cu Domnul.

David evită cu consecvență să îl confrunte pe Ioab. După unirea celor 12 seminții când David avea 37 de ani, 1 Cronici ne precizează că David a scos postul de căpetenie a oștirii la concurs spunând: „*Cine va bate primul pe Iebusiții din Ierusalim, va avea această funcție.*” Dai iată că Ioab a fost cel care a avut marele succes în bătălie pentru cucerirea Ierusalimului. Acum, după răscoala lui Absalom, el îi dă postul lui Amasa și ține legătura cu Ahișai și nu cu Ioab. David se folosește de anumite circumstanțe și speră că lucrurile se vor așeza de la sine fără confruntare directă a lui Ioab. Dar acest lucru nu se întâmplă: Dumnezeu îngăduie ca Ioab să rămână în fruntea oștirii și îl pune din nou pe David în față cu problema pe care o reprezenta Ioab. Atunci când evităm confruntarea în speranța că lucrurile se vor așeza de la sine, să ne aducem aminte de Ioab și David. Domul a lăsat principii sfinte pentru împărăția Sa. Încălcarea lor va amplifica mereu problemele din împărăție. Capitolul 20 se termină cu un pasaj despre dregătorii lui David. Este un pasaj trist. Pe de o parte, acest pasaj precizează mai întâi că Ioab a rămas în fruntea oștirii. Chiar după uciderea lui Amasa, David nu a aluat atitudine. Autorul ne așează din nou înaintea ochilor slăbiciunea lui David în a confrunta și în a fi agentul dreptății lui Dumnezeu în Israel. Pe de altă parte, dacă comparăm acest pasaj despre dregătorii lui David, cu pasajul despre dregătorii lui David din 2 Sam. Cap. 8, observăm că Ioab, Iosafat, Țadoc, Ahimelec, Benaia și-au păstrat funcțiile. Diferența dintre cele două pasaje este următoarea: dacă în cap. 8 ni se spune că fiii lui David erau mari dregători, iată că acum fiii lui David lipsesc cu desăvârșire. În locul lor apar: Adoram și Ira. Este interesant că apar doar doi slujbași noi. Tocmai doi fii îi muriseră lui David. Capitolul 20 se încheie cu tristețea autoului care ne atrage atenția din nou asupra consecințelor păcatelor lui David. Prezența lui Ioab evidențiază consecințele păcatelor din personalitatea lui David, care pierde tăria de a confrunta pe cei din jur. Absența fiilor lui David evidențiază consecințele păcatului asupra familiei lui.